

PETRA ABECEDA TULÁKŮ

A B E C E D A

T U L Á K Ů

Je jednou z nejrozsáhlejších a zároveň nejkrásnějších básní, s jakou jsem se na svých toukách tvorbou psavců setkal. V soutěži TRAPSAVEC 1980 obsadila vinou špatné poroty až 2.místo v poezii pokročilých.

Domnívám se, že tato báseň je velkým obrazem duše romantického tuláka, obrazem přepestrých a přesto velice jemných barev a odstínů.

Přál bych vám, aby vás jeho krása neustále provázela.

- Cibura -

/ Příloha Pajdy č.3 /

A - vlídný dům, o kterém se ti zdá
a květinová zahrada;
teplý kout, o němž se ti zdává,
a tvoje doma - mokrá tráva.

B - ptačí hnízda, výška korun stromů,
rozlitá voda v zatopeném lomu,
bolavá srdce zcela naplněná
a ve snech měkká mořská pěna.

C - zarostlý břeh jezírek a tůní,
k večeru změň a zmatek z vůní,
stroměčky trávou husté obrostlé
šeptají podzimu - ještě ne.

D - přálíb úpláku i chleba,
na dosah ruky co je třeba,
voňavé deštěm tvoje dlaně,
když dálka navždy dýchla na ně.

E - skoby do skal natlučené,
tajemství ve retch uzamčené,
mlčky a hbitě zdoláváme kámen,
nahore setkáme se a ránem.

F - stromy v horách větrem ošlehané,
kvetoucí trávy v louce rozduchané,
pro turisty směr denních štrek
a pro nás vůně fialek.

G - křeslo v kempu ztraceném,
když oheň smlouvá s večerem.
Pak akordů pár na kytáře
a pokus mluvit přímočaře.

H - lávka mezi dvěma břehy,
podaná ruka plná něhy,
hodina nekonečně dlouhá,
po směle rozvoněná touha.

I - čára, která rozdělila den,
ráno se rodím, večer jsem.
Silnice náhle končí v nedohlednu,
neostává zpřímá, kdo klesá ke dnu.

J - studna k tobě nakloněná,
pramínek vody beze jména;
odrazem slunečním se chvěje,
hluboká, bez dna, bez naděje.

K - je stráně nejbělejších kopretin,
kytara, kamení, modrý stín
když padá noční chlad.
Jasný zvuk slova kamarád.

L - šňůrka perel natažená,
pod lípou rozehraná scéna
o tom, kam dny se stále ženou,
tvář perlou z rosy ozdobenou.

M - krmelec, kde srnky lížou sůl,
nad světem zlozená a osemlálá hůl.
Písmenko z mlhy, vídina pouhá,
točivá cesta, ostrá a dlouhá.

M - návrat do dětství a k létu,
výměšné gesto nemocnému světu,
nenávisť, nevědomost spící,
ale i naděj hořce chutnající.

O - slunce, měsíc, hvězda, noc,
v samotě vůně lesa na pomoc,
studánka, suk a dohořelá svíce
i stará, otlučená lžice.

P - záda tornou tvarovaná,
náhahou nakloněná hlava,
krájíme z cesty, až zbývá jen skýva,
splášené srdce sí s potokem zpívá.

R - rychlík, který ujet nechám
a počlouchám, jak zpívá - spěchám!
Pak za ním půjdu po koleji
poslechat, jak se pražce chvějí.

S - cesta do hor, tam a zpět.
Blunce si vzdychlo naposled,
obzor se o štítů pořezal,
evou krví ohně rozdělal.

T - střecha z cely pod plačícím nebem,
k tisíci kroků ještě jeden,
na starých dřínách záplaty,
T jako tráva, jako ty.

U - miska z dlaní, křišťálová voda,
průzračné chuť a smytá zloba,
heboučká krůpěj, nová síla,
jen touha, ta se nevymyla.

V - věty poskládané jemně,
vzniknou a doznívají ve mně,
jen nikdy, nikdy neumírá
to slovo, co nás vede - víra.

X - věčné dilema dvou cest
a snaha růží stále kvést,
zákazy vstupu na tajemná místa,
Orion v dálce se vystřelit chystá.

Y - cesty dvě, jež konečně se sešly,
hieroglyf, ježž dětská ruka kreslí,
a někdy rozcestí, kde říkáme si - jdem.
Za svými cíli nebo za sluncem.

Z - říční meandry, zvonkohra na mezi,
zelená kapradin, ztráty a nálezy.
Závora za poslední lidskou tratí
a bilance - dal, našel, ztratil.